

ERNÄENDE, n. 4. Omständigheten, att man ernär eller något ernås. — *Syn.* Uppnående, Vinnande.

EROS, éråss, nom. propr. (grek.) 1) (mytol.) Kärleksguden, Amor. — 2) Kärleken.

EROTISK, a. 2. Som har afseende på kärlek. *E. poesi*, ett slags lyrisk poesi, som handlar om kärlek.

ERR, **ERRIG**, se Ärr, Ärrig.

ERSÄTTA, ärsätta, v. a. 2. (t. ersetzen) 1) Gifva något, för att godtgöra förlust, utgift, kostnad, arbete, möda o. s. v., som en annan haft för ens räkning. *E. någon kostnaden, skadan.* *E. värdet af något.* *E. en balans, en brist, ett deficit.* *E. hvad som felas.* *Jag skall e. er besväret, mödan, arbetet dermed.* — *Syn.* Godtgöra, Hålla skadeslös för. — 2) Göra samma tjänst, nytta, vara lika duglig, tjenlig, som någon annan företrädande eller något annat förloradt eller felande. Brukas både om sak och person. *Denne fältherre kan ej e. sin föregångare.* *Denne embetsman kan ej e-s.* *Truppernes mod ersatte deras ringa antal.* *Vinsten e-tter förlusten.* — *Syn.* Uppväga.

ERSÄTTANDE, n. 4. Handlingen, omständigheten, att man ersätter, att något ersättes.

ERSÄTTLIG, a. 2. Som kan ersättas.

ERSÄTTLIGHET, f. 3. Egenskapen att kunna ersättas.

ERSÄTTNING, f. 2. 1) Ersättande. *E. af förlust, af något förloradt, af liden skada, af kostnaden.* *Han är skyldig e. därför.* — *Syn.* Ersättande, Godtgörande, Godtgörelse. — 2) Hvad som gifves, erhålles till ersättande af något. *Få, gifva, lemna, lofva e. för något.* *Gifva, få, bekomma i e.* *Han bekom 100 R:dr i e.* — *Syn.* Godtgörelse, Skadestånd.

ERSÄTTNINGANSPRÅK, n. 3. Anspråk på ersättning.

ERSÄTTNINGSSKYLDIGHET, f. 3. Skyldighet att ersätta, gifva skadestånd för något.

ERT, se Ärt.

ERTAPPA, ärtappa, v. a. 1. (t. ertapfen) 1) Öfverraska någon i begående af brott, öfverträdelse, fel. *Han blef e-d, just som han höll på att bryta sig in.* *E. någon på bar gerning, öfverraska någon vid sjelfva gerningens begående.* — *Syn.* Öfverraska, Komma på (en med något). — 2) Anträffa och gripa (rymmare). *E. en förrymd tjuf, en flyktig, en rymmare.* *E. någon under flykten.* — *Syn.* Se Gripa.

ERTAPPANDE, n. 4. Händelsen, att någon ertappas.

ERTSBEDRAGARE, m. fl., se Erkebedragare, m. fl.

ERUDITION, --- tschón, f. 3. Lärdom.

ERUPTION, erupptschón, f. 3. Utbrott.

ERYTHRIN, -- ri'n, n. 3. sing. (kem.) Rött färgämne i lafarten Rocella.

ERÖFRA, ä'rö'vra, v. a. 1. (t. erobern) 1) Genom vapenmakt underlägga sitt välde. *E. ett land, ett rike, en provins, en stad.* — *Syn.* Intaga, Underkufva, Underlägga sig, Underkasta sitt välde, Underkasta sig. — 2) (fig.) Vinna, tillvinna sig. *De folk, som hans predikningar hade e-t åt tron.* *Hon e-r med sitt behag allas hjertan.*

ERÖFRANDE, n. 4. Handlingen, då man eröfrar; händelsen, då något eröfras.

ERÖFRARE, m. 3. 1) En, som gör ell. gjort stora eröfringar genom krig. *En fruktansvärd e. Wilhelm E-n*, benämning på konung Wilhelm I, som eröfrade England. *Alexander var en stor e.*

— 2) (fig.) *E. af hjertan*, en som förstär att vinna många fruntimmers kärlek.

ERÖFRING, f. 2. 1) Eröfrande. *Persiens e. genom Alexander d. Store.* — *Syn.* Eröfrande, Underkufvande. — 2) Eröfradt land. *Peru var en rik e. för Spanien.* *Försvara, bibehålla sina e-ar.* — *Syn.* Landvinning. — 3) (fig.) a) Hvad som blifvit förvärfvadt, vunnet. *Religionens fredliga e-ar.* *Nya e-ar utvidga med hvarje dag vetenskapens område.* — b) Säges isynnerhet i fråga om kärlek. *E-en af ett hjertan.* *Hon är skapt att göra e-ar.* *Hon gör med hvar dag nya e-ar.* — *Ss.* *E-sbegär, -slysten, -slystnad, -ssjuk, -ssjuka, -störst.*

ERÖFRINGSKRIG, n. 3. Krig, som föres i ändamål att derigenom göra eröfringar.

ESCADER, se Eskader.

ESCADRON, se Sqvadron.

ESCAMOTERA, ässkamåtera, v. a. 1. (fr. Escamoter) Göra taskspelarknep; qvickt tillgripa, bortsnatta.

ESELHUFVUD, ä'sl-húvud, n. 4. (t. Eselshaupt) (skepp.) Ett tjockt, starkt, jernbeslaget trästycke, som tjenar att fasthålla en stång eller bom vid näst under varande mast, stång, bom eller bogspröt.

ESKADER, äskådr, m. 2. pl. eskadrar. 1) En liten flotta, utlupen i sjön. — 2) Afdelning af en flotta, kommanderad af en vice amiral, konteramiral eller kommodor.

ESKARP, äskårrp, m. 3. (fr. Escarpe) (fortif.) Grafvens inre dosering i ett fält- eller fästningsverk.

ESKISS, äski'ss, m. 3. (fr. Esquisse) Utkast.

ESKORT, äskårrt, m. 3. (fr. Escorte) 1) En ansedd persons, en kurirs, en transports o. s. v. beledsagande af väpnadt manskap, till skydd och säkerhet. *Resa under e.* *Gifva någon e.* — *Syn.* Betäckning, Eskortering, Eskorterrande. — 2) Trupp, beväpnadt manskap, som medföljer någon till skydd och säkerhet. *En e. af 100 man.* — *Syn.* Betäckning, Skydds-vakt, Skyddsfölje.

ESKORTERA, äskårrtëra, v. a. 1. (fr. Escorter) Medfölja till skydd och betäckning. Säges om trupp, väpnadt manskap; jfr. *Eskort.* *E. en prins, en ambassadör, en kurir, en transport.* *Låta e. sig af en kavalleritrupp.* *En trupp af 100 man e-de honom dit.* — *Eskorterrande*, n. 4. o. *Eskortering*, f. 2.

ESKULAP, äskuláp, m. 3. 1) (grek. myt.) Läkekunstens gud. — 2) (fig.) Läkare.

ESOMOFTAST, esåmmåftasst, adv. Ganska ofta, som oftast.

ESOTERISK, a. 2. (från grekiskan) Blott bestämd för de invigde, och som hålles hemlig för de oinvigde. — *Motsats:* Exoterisk.

ESPALIER, se Spalier.

ESPARSETT, äsparrsä'tt, m. 3. (bot.) Se Helghö. [Espacezett.]

ESPING, ä'sping, m. 2. 1) Ett slags storbåt. — 2) Se Äsping.

ESPLANAD, äsplanád, m. 3. (fr. Esplanade) Öppen, jemn plats emellan en stad och dess citadell.

ESS, äss, n. 3. (i musik) E, sänkt en half ton.

ESS, äss, n. 3. Se Äss.

ESS, äss, n. 3. Liten skylt, nästan i form af ett S, som nyttjas till beslag, för att hindra fjädrar att springa ut.

ESSE, ässe, n. 4. sing. *Vara, ej vara i sitt e., i sitt rätta e., i sitt rätta, naturliga skick; i*